

- línia 1 institucions europees, amb el Parlament en primer terme, el debat obert en els àmbits acadèmics que treballen les
2 qüestions de caràcter constitucional.
- 3 — La reforma dels desequilibris actuals entre les institucions que componen la Unió Europea, amb l'apoderament
4 del Parlament i l'avenç cap a un genuí espai democràtic europeu, modificant la Llei electoral i facilitant el contrast
5 entre llistes i propostes polítiques d'abast plenament europeu.
 - 6 — Completar la construcció d'una genuïna unió econòmica, i no només monetària, amb plena responsabilitat federal
7 per les polítiques de creixement, convergència interna, reducció de disparitats, inversions públiques, garanties i
8 mínims obligats pel manteniment de la cohesió social.
 - 9 — Creixement del pressupost de la Unió Europea fins almenys el 5 o 7% del PIB europeu en un termini raonable de
10 com a màxim deu anys (recordem que el govern federal dels Estats Units gestiona quasi el 20% del seu PIB).
 - 11 — Establiment d'una fiscalitat europea capaç d'actuar en peu d'igualtat amb la realitat empresarial de les grans corpor-
12 racions presents arreu del territori europeu i mundial, cercant els acords i regulacions globals que permetin abordar
13 seriosament l'actual elusió fiscal a gran escala, (més de 100.000 milions d'euros any) i posar fi a la competència
14 entre estats a la baixa (Irlanda, Luxemburg, Holanda, etc.) en perjudici del conjunt de ciutadans europeus.
 - 15 — Harmonització d'un marc de relacions laborals europeus que estableixi uns estàndards mínims i protegeixi els
16 drets de les persones treballadores a tota la Unió.
 - 17 — Dur a les últimes conseqüències el criteri de sostenibilitat en l'ús dels recursos naturals amb la transició energè-
18 tica basada en els acords sobre el canvi climàtic obtinguts en la darrera Cimera de París però que serà necessari
19 ampliar i aprofundir.
 - 20 — Definir les institucions adequades per ser presents com a Unió Europea en els grans escenaris de decisió mundial
21 sobre les qüestions de seguretat, defensa, lluita antiterrorista, acords comercials, lliure moviment de persones,
22 criteris d'acollida de refugiats, etc.

23

24 En resum, Catalunya i els diversos territoris dels Països Catalans no podran reeixir en el seu objectiu d'emancipació
25 sense la presència i la intervenció de la Unió Europea i d'altres instàncies internacionals, però això exigeix de nosaltres
26 la implicació positiva en el seu devenir i la plena corresponsabilitat en la resposta a les grans qüestions que té plante-
27 jades. Volem tota la sobirania possible per, precisament, poder-la compartir amb els pobles i les institucions europees
28 a les quals, des de sempre, hem volgut pertànyer. Europa també és, en bona mesura, «l'Estat» del qual ara, sota la do-
29 minació de l'Estat espanyol, no podem fruit plenament, pel que fa a protecció, acompanyament, sobirania compartida i
30 corresponsabilitat plenament assumida.

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

3. Una nova etapa

3.1 On som

L'any 2017 ha mostrat l'extraordinària força del sobiranisme, fruit d'una llarga etapa de treball polític en diferents plans en el si de la societat catalana, que ha culminat amb la celebració del referèndum de l'1 d'octubre i la declaració política d'independència al Parlament. Pocs moviments socials a l'Europa occidental tenen la capacitat de mobilització cívica, pacífica i democràtica, així com la capillaritat social i política, que ha sabut mostrar el sobiranisme en els darrers anys. Tampoc no és habitual que un moviment social aconsegueixi, en un país del Primer Món, que tant la ciutadania corrent com les seves elits polítiques estiguin disposats a córrer riscos vitals de primera magnitud en defensa d'una causa política. És aquesta extraordinària fortalesa la que ha aconseguit obrir, a Catalunya, l'esquerda més seriosa en el règim del 78 des que aquest es va establir a partir de la reforma del període postfranquista.

línia 1 És perfectament constatable, tanmateix, que el resultat final de l'Octubre català, des de la políticament exitosa celebra-
2 ció del referèndum fins a l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola i la convocatòria, a la seva empara, de
3 les eleccions del 21-D, no s'ha traduït en el naixement de la República Catalana. Tot amb tot, el preu que ha pagat l'Es-
4 tat espanyol per aturar l'embranchada del sobiranisme català ha estat enorme: en haver optat per l'ús de la violència —
5 policial, judicial, institucional, mediàtica i també simbòlica— en lloc d'haver afavorit les vies de diàleg, s'ha deslegitimat
6 davant d'una àmplia majoria de la ciutadania. I, és important remarcar-ho, força més enllà dels rengles més clarament
7 alineats amb l'estratègia que s'ha seguit per fer possible la República Catalana.

3.1.a Oportunitats i reptes

11 Tot plegat ens obliga a emprendre una seriosa reflexió sobre aquells aspectes que ens cal reforçar si volem arribar en
12 les millors condicions possibles al proper embat amb l'Estat. En podem identificar tres de fonamentals: 1) entendre que
13 ampliar la majoria social sense confondre-la mecànicament amb la majoria parlamentària, 2) recuperar les complicitats
14 amb aquells sectors polítics i socials que, favorables al dret a decidir, s'han situat al marge de l'estratègia de les forces
15 partidàries de la República Catalana, 3) aprofundir en aquells components de la nostra proposta política que ens con-
16 necten amb la diversitat de la societat catalana actual i 4) entendre el procés cap a la independència com un fenomen
17 necessàriament multilateral, en el qual intervindran actors polítics i institucionals d'índole molt diversa.

- 19 — La construcció de la República Catalana no és, contra el que se sol sostenir de vegades, una qüestió essencial-
20 ment formal i legal. Des d'aquest punt de vista, cal anar més enllà de formulacions com «full de ruta» i d'altres de
21 similars que simplifiquen en excés la dinàmica social, reduint-la al seguiment mecànic d'unes passes prefigurades
22 fins a assolir l'objectiu desitjat en una data prefixada del calendari: un estat legítim i reconegut internacionalment.
23 Malauradament, la realitat dels processos d'alliberament nacional és infinitament més complexa i apunta sempre
24 al mateix factor clau: el poder polític, la capacitat de fer realitat la pròpia voluntat. Dit d'una altra manera: amb vo-
25 luntat, fins i tot amb voluntat pautada i ben organitzada, no n'hi ha prou. I la realitat és que avui en dia l'independen-
26 tisme no és prou poderós, encara, com per convertir Catalunya en una República independent; entre d'altres
27 coses, però no només, perquè avui en dia l'independentisme representa aproximadament un 50% de la població
28 catalana, una proporció insuficient quan del que es tracta és que la República neixi per mitjans estrictament cívics,
29 pacífics i democràtics.
- 30 — És per tot això que cal entendre que obtenir la majoria social d'un país significa alguna cosa més que detenir una
31 simple majoria a una càmera parlamentària. I això no significa, naturalment, que el moviment independentista no
32 hagi de valorar com un èxit extraordinari el fet d'haver passat en menys d'una dècada del 30 per cent dels escons
33 del Parlament de Catalunya al 51 per cent. En realitat, es tracta d'utilitzar el potencial polític que ens dona aquesta
34 significativa majoria parlamentària com a trampolí per propulsar-nos cap a la plena majoria social. Una majoria
35 social, tot sigui dit de passada, que no pot ser ni exigua ni efímera. Crear la República Catalana, sigui quina sigui
36 l'actitud de l'Estat espanyol sobre aquesta qüestió, no és una decisió legislativa ordinària, sinó la decisió política més
37 important que pot prendre un país. Especialment quan l'ha de prendre de manera cívica, pacífica i democràtica.
- 38 — Cal recobrar sinergies i complicitats amb aquells sectors que, favorables als principis democràtics i a l'exercici real
39 del dret a decidir, no han volgut acabar-se de comprometre amb la nostra estratègia per obtenir la República Ca-
40 talana. Ara, quan la reacció repressiva de l'Estat espanyol ha imposat la necessitat d'una resposta àmplia més enllà
41 dels rengles estrictes de l'independentisme, la vitalitat i la capacitat de col·laboració de les forces democràtiques
42 del nostre país estan demostrant de nou les seves grans possibilitats. És a partir de la unitat dels demòcrates que
43 les forces partidàries de la República podran impulsar de manera efectiva l'exercici del dret a decidir.
- 44 — Cal aprofundir i potenciar aquells aspectes de la nostra proposta política que ens permeten connectar amb més
45 facilitat amb l'heterogeneïtat social que caracteritza la Catalunya d'avui. En aquesta línia cal abandonar definitivament
46 sectarismes i actituds dogmàtiques en relació amb el nostre entorn. El nostre patriotisme és cívic i republi-
47 cà i, en conseqüència, ha d'acceptar amb naturalitat i sense escarafalls de cap mena que els graus d'adhesió al
48 projecte de construcció de la República Catalana seran encara força desiguals en segons quins àmbits i que els

- línia 1 camins per acabar adherint-hi seran molt diferents dels que ha seguit històricament la militància independentista
2 més mobilitzada.
- 3 — Cal començar a entendre que el procés cap a la República Catalana serà clarament multilateral, des del punt de
4 vista social, econòmic, polític i institucional. Cal, doncs, anar més enllà del debat, binari, estèril i contraproductiu, de
5 la unilateralitat versus bilateralitat. I és que els processos de canvi profund són necessàriament multilaterals. No
6 és només que impliquin, en algun moment, algun tipus de negociació entre els independentistes i l'estat matriu,
7 sinó que ambdós actors són internament plurals i, alhora, estan envoltats d'una altra multiplicitat d'actors (altres
8 estats, organitzacions internacionals, empreses, sindicats...). Tot plegat fa que els actes unilaterals per part del
9 moviment independentista siguin només una petita part d'una dinàmica molt més complexa. Perquè els canvis
10 profunds es portin a terme, els actors que els promouen necessàriament han de començar a actuar sense esperar
11 que aquells que no desitgen els canvis s'hi avinguin, però igualment cal deixar una porta clarament oberta a la
12 interlocució amb l'altra part o amb actors que hi siguin propers. I també cal cercar el suport de tercers actors que
13 puguin desbloquejar les situacions d'impàs i contenir els excessos de les parts (sobretot de la part poderosa).
 - 14 — En el cas català, la conquesta del dret a decidir, condició insuficient però imprescindible per a la independència,
15 arribarà, a més de per la mobilització d'una àmplia majoria de la nostra societat, pel paper que puguin tenir les
16 forces democràtiques d'arreu de l'Estat espanyol crítiques amb el règim del 78 i els actors europeus més sensi-
17 bles a la defensa de la democràcia i els drets humans. En la mesura en què aquests dos elements tinguin més
18 iniciativa política i marge de maniobra, la causa de la República Catalana es trobarà en millors condicions per ser
19 una realitat.
 - 20 — I, finalment, cal establir sinergies amb aquelles forces polítiques, socials i sindicals que al País Valencià, a les Illes
21 Balears i a la Catalunya Nord coincideixin amb els nostres principis democràtics i que permetin ampliar la base
22 sobiranista, també, en aquests territoris.

3.1.b Factors adversos

26 Cal, en conseqüència, que les persones i forces partidàries de la República Catalana tinguem en compte una sèrie de
27 factors adversos que, a hores d'ara, dificulten el nostre avenç a curt termini: 1) només la meitat de la societat catalana,
28 aproximadament, dona alguna mena de suport a la independència; 2) entre els suports absents és particularment
29 important el d'una part probablement majoritària de la classe treballadora, indispensable en un procés d'alliberament
30 nacional; 3) una part important dels mitjans de comunicació presents a Catalunya —especialment els més tradicio-
31 nals— són fortament partidaris del manteniment del règim del 78 i de la seva correlació de poders polítics i econòmics
32 i, per tant, s'expressen com a fortament contraris a la independència i, en conseqüència, aposten per la desinformació
33 i la tergiversació sobre la naturalesa i els objectius del republicanisme i l'independentisme; i 4) els grans poders eco-
34 nòmics catalans més vinculats al BOE s'oposen de manera frontal a una República que representa una greu amenaça
35 pels seus privilegis. Es tracta d'un seguit de qüestions que no poden obviar-se quan ens enfrontem a un estat com
36 l'espanyol, que malgrat les caricatures que se'n fan de vegades és un estat poderós, relativament respectat interna-
37 cionalment, que en el terreny diplomàtic és una potència mitjana amb aliances estables amb grans potències, i que
38 disposa d'una estructura política i diplomàtica present arreu del món per defensar els seus interessos.

3.1.c Les fortaleces de l'independentisme

42 I tanmateix, les fortaleces de l'independentisme no són menyspreables: 1) en menys d'una dècada ha passat de gaudir
43 del suport d'aproximadament el 25% de la societat catalana fins a arribar als volts del 50%; 2) gaudeix d'un suport
44 clarament majoritari entre les franges joves de la població, cosa que li obre enormes possibilitats de cara al futur;
45 3) ha aconseguit desfer-se de la imatge de moviment més o menys essencialista, incorporant amb cada cop més
46 força sectors i persones de tota mena d'origen i llengua a través de l'articulació d'un patriotisme cívic; 4) en major o
47 menor mesura té una presència important en la societat civil i en l'associacionisme, des de sindicats fins a entitats
48 culturals, plataformes cíviques o organitzacions patronals; 5) té una capacitat de mobilització pacífica i massiva que

línia 1 pràcticament no iguala cap altre moviment social europeu; 6) gaudeix de la simpatia i el suport d'acadèmics catalans
2 de primer nivell, molts dels quals estan treballant a universitats estrangeres; i 7) arrel de l'1 d'octubre, ha aconseguit
3 definitivament donar-se a conèixer arreu del món i despertar una certa simpatia entre actors no necessàriament favo-
4 rables a la independència, però sí molt crítics amb la involució autoritària de l'Estat espanyol.

5

6

7

8

9

10

11

12

13

3.2. Ara, cal ser més forts

14

15

16

17

18

Queda clar, doncs, que en aquesta nova etapa caldrà que tinguem com a prioritat l'enfortiment. Concretament, l'enfor-
tament simultani del país, de l'independentisme d'esquerres, i del nostre partit.

19

20

3.2.a Enfortir el país

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

Enfortir el país, a curt termini, significa actuar sobre cinc aspectes principals:

- Protegir i enfortir els espais de sobirania dels quals, en diferents nivells, gaudeix el nostre país avui en dia. A Catalunya, tot el mal fet per l'aplicació de l'article 155 i per la involució legislativa i doctrinal de les institucions de l'Estat, ha de ser desfet per un govern efectiu d'orientació republicana, disposat a protegir i enfortir cadascuna de les eines que han permès cohesionar el nostre país, des de la televisió pública fins a l'escola catalana. A la resta dels Països Catalans, cal fer front comú amb totes aquelles forces disposades a defensar l'autogovern davant l'onada recentralitzadora.
- Protegir i enfortir la unitat civil a cadascun dels territoris de la nació. En particular, en el cas de Catalunya, conjurar l'amenaça, molt llunyana però no impossible, que la societat pugui patir un trencament en la seva unitat civil; un objectiu estratègic per a l'espanyolisme i l'extrema dreta, que fa anys que intenten fracturar el nostre país per raó de llengua, origen o religió. Cal seguir treballant per un patriotisme cívic, laic i inclusiu, en perpètua revisió i que sàpiga conjuminar la cohesió social amb la celebració de la diversitat.
- Fer servir els limitats espais de sobirania de què disposa el nostre poble per combatre, fins on sigui possible, totes les forces que amenacen de convertir el nostre país en una societat neofeudal, allunyada de la igualtat d'oportunitats i la meritocràcia: l'oligopolisme propi del règim del 78; la xenofòbia; el neomasclisme, i la precarietat laboral i vital introduïda pel neoliberalisme.
- Desconnectar gradualment l'economia catalana de la teranyina del règim del 78. Cal facilitar que cada cop més catalans tinguin els seus estalvis i contractin els seus serveis bàsics amb empreses amb consciència social i que no depenguin dels favors del BOE. I cal ajudar el teixit empresarial del nostre país a internacionalitzar-se perquè sigui, així, menys vulnerable a les amenaces de boicot per motius polítics per part de les forces reaccionàries del règim.
- Acompanyar la cultura catalana en la seva adaptació cap a les realitats del nostre temps, en què internet està ocupant cada cop més el lloc que fa dècades ocupaven mitjans com la televisió. Cal que les administracions públiques del nostre país assegurin que la cultura catalana podrà aprofitar al màxim les oportunitats de les noves autopistes de la comunicació.

3.2.b Enfortir l'independentisme d'esquerres

L'enfortiment de l'independentisme d'esquerres ha de tenir lloc, d'altra banda, en quatre fronts: en l'àmbit de Catalunya, de la resta dels Països Catalans, de l'Estat espanyol i de la resta d'Europa i el món.

línia 1 Pel que fa a Catalunya, cal conjugar tres tasques simultànies: eixamplar la base social de l'independentisme, enfortir
2 els moviments socials progressistes, i solidificar els lligams entre ambdós espais. En aquest sentit, l'independentisme
3 d'esquerres enfronta una amenaça que ha de saber convertir en un punt de fortalesa: la repressió venjativa desfer-
4 mada per l'Estat espanyol, així com la suspensió de l'autogovern a través de l'article 155 de la Constitució espanyola,
5 està recordant constantment a totes les persones demòcrates d'aquest país, independentistes o no, que allò que els
6 uneix és molt més que el que els separa. El record de la brutalitat policial de l'1 d'octubre; l'empresonament de mig
7 govern de la Generalitat i de dos destacats activistes com el Jordi Sánchez i el Jordi Cuixart; o les amenaces constants
8 a l'escola catalana i a la Televisió de Catalunya estan generant un sentiment d'indignació que s'estén molt més enllà de
9 les parets de l'independentisme. Aquesta indignació està portant a l'articulació d'un ampli front comú en defensa de la
10 democràcia i les llibertats; un front que ha de plantar cara a una involució autoritària que amenaça totes les persones i
11 moviments crítics amb el règim del 78. Aquest és un terreny on l'independentisme i els moviments socials progressis-
12 tes poden plantar cara a un adversari comú i reforçar els vincles que els uneixen.

13

14 Quant a la resta dels Països Catalans, el nostre partit ha de continuar amb la línia ja iniciada fa anys: d'una banda, par-
15 ticipar de la construcció de confluències amb forces sobiranistes i d'esquerres, enfrontades tant al centralisme com al
16 conservadorisme propis del règim del 78; d'altra banda, exercir un cert paper d'avantguarda en aquests espais amplis,
17 mantenint viu el projecte d'uns Països Catalans lliurement federats i, alhora, apostant per l'accés de cada territori a la
18 seva sobirania com a única via real de superació del règim. El camí cap al dret a decidir a cadascun dels territoris de la
19 nació no pot quedar supeditat als ritmes dels altres, i alhora no pot deixar de tenir-hi un ull posat. Dins aquests espais
20 amplis de confluència, Esquerra Republicana ha de ser també una veu crítica davant els excessos de conformisme,
21 davant els intents de convertir les esquerres nacionals emergents en simples actualitzacions de les sucursals del Partit
22 Socialista de tota la vida.

23

24 Pel que fa a l'Estat espanyol, l'independentisme d'esquerres no pot resignar-se a la identificació automàtica entre els
25 pobles de l'Estat espanyol i el règim del 78. L'independentisme d'esquerres ha de saber establir canals de comunica-
26 ció i, quan sigui possible, aliances amb totes les forces republicanes i d'esquerres de l'Estat, ja es tracti de forces que
27 operin a en l'àmbit estatal com en el de les nacions sense estat oprimides pel règim. En la mesura que aquests actors
28 siguin més forts, el consens a l'entorn del règim, i per tant de la via repressiva contra les aspiracions nacionals catala-
29 nes, serà menor.

30

31 Pel que fa al front internacional, la lluita antirepressiva ocupa de nou un paper central. D'una banda, perquè la principal
32 esperança per assolir la llibertat completa de totes les persones represaliades es troba en la justícia europea i, en
33 particular, en el Tribunal Europeu de Drets Humans. I en segon lloc, perquè la reacció desproporcionada i venjativa
34 del règim del 78 contra l'1 d'octubre ha despertat, arreu d'Europa, un cert corrent de simpatia que, si bé encara no és
35 majoritari, és prou fort com perquè sobre d'aquest corrent es pugui construir una base de suport a una solució dialo-
36 gada al conflicte polític català. Una base de suport que no necessàriament ha de ser favorable a la independència, sinó
37 simplement a la democràcia i al diàleg. La construcció d'aquesta base de suport internacional és un dels aspectes més
38 importants a treballar durant aquesta nova etapa; i també serà un dels que demanarà més esforç, més temps i, per
39 tant, més paciència. Particularment important serà rebutjar la caricatura que el règim del 78 vol fer de l'independentis-
40 me com a moviment nacionalista i euroescèptic: cal fer èmfasi en el caràcter republicà, progressista, cívic i europeista
41 de l'independentisme català.

42

43

44 **3.2.c Enfortir Esquerra Republicana**

45 Finalment, juntament amb l'enfortiment del país i de l'independentisme d'esquerres, hem de treballar per l'enfortiment
46 d'Esquerra Republicana. L'independentisme és avui en dia un moviment plural, sobre el qual Esquerra Republicana ni
47 té ni pot pretendre tenir un monopoli. No obstant, la posició d'Esquerra Republicana és central, i ho serà més com més
48 creixi el moviment. Esquerra Republicana és el nexa d'unió principal entre l'independentisme i les esquerres, la pedra

línia 1 angular del republicanisme a les institucions del nostre país, i el partit més ben posicionat (i per tant, amb més respon-
2 sabilitat) pel que fa a aconseguir incorporar cada cop més sectors socials al projecte de la República Catalana. Cal que
3 Esquerra Republicana tingui cada cop més amics, més simpatitzants i més militants; que mantingui la seva tendència a
4 l'alça a totes les conteses electorals, fins a completar la seva transformació en el partit hegemònic a Catalunya, i en una
5 força imprescindible al País Valencià, a les Illes Balears i a la Catalunya Nord; i que esdevingui el partit de referència
6 principal tant de l'independentisme com dels moviments socials progressistes, no només a les zones on ja és fort sinó
7 en especial en aquells territoris on encara és minoritari.

8

9 Aquesta progressiva acumulació de forces, i el progressiu debilitament del règim del 78, ha d'anar encaminada a acon-
10 seguir que el Govern de Madrid dialogui d'una vegada amb el sobiranisme de cara a assolir una sortida a l'escoesa
11 pel conflicte polític català. Com més dèbil sigui el règim del 78, i com més fortes siguin les forces crítiques amb el
12 règim (dins i fora de l'Estat), més a prop estarem d'aquesta solució. La creació de la República Catalana serà necessari-
13 ament fruit d'un procés multilateral, i la ruptura amb el règim del 78 no es produirà per un trencament sobtat, sinó més
14 aviat per fatiga de materials, gradual però constant; de cara a treballar-la, les virtuts més importants seran la paciència,
15 el coratge, la constància, la resistència i la visió a llarg termini.

16

17

18 **3.3 Som un sol poble**

19

20 La vocació integradora i la defensa de la cohesió social forma part de l'ADN històric del catalanisme popular, prou
21 ben sintetitzat en aquell vell lema de «Som un sol poble». En els anys més durs de la dictadura i durant l'etapa de la
22 transició postfranquista es van teixir amplis consensos a Catalunya que van deixar sense cap marge d'actuació una
23 hipotètica alternativa lerrouxista. Les polítiques de normalització lingüística i, sobretot, el suport social amb el qual ha
24 comptat sempre el model d'escola catalana són una bona mostra de tot plegat. Més enllà de les mancances que pugui
25 haver tingut i de la necessitat d'aprofundir-lo, modernitzar-lo i fer-lo més eficaç, aquest model, en el qual l'aprenentat-
26 ge i l'ús social de la llengua ocupen un lloc central, forma part d'un patrimoni col·lectiu de cultura cívica i democràtica
27 que ens cal preservar amb vista al futur.

28

29 En els darrers anys, i no només a causa del desenvolupament del «procés» sinó també, en part, pel sorgiment una mica
30 anterior de noves forces d'obediència espanyolista que no van participar en els grans consensos de país generats al
31 voltant de les institucions de Govern de Catalunya, tot plegat amenaça de posar-se en risc. L'Estat, i amb ell bona part
32 de la classe política espanyola i els mitjans de comunicació que li són afins, ha situat la llengua, l'escola catalana i els
33 nostres mitjans de comunicació públics a la diana.

34

35 Incapaç de reformar-se internament, fracassada la via de la reforma estatutària i deslegitimada a causa de l'ús de la vi-
36 olència contra el referèndum de l'1 d'Octubre, l'Estat ha optat per assajar una estratègia que mai no havia gosat posar
37 en pràctica anteriorment, almenys de manera oberta i declarada: l'esquinçament de la societat catalana per, un cop
38 fracturada, sotmetre-la amb més facilitat. Aquest propòsit sorgeix d'una simplificació molt grollera de la sociologia del
39 país, que estaria hipotèticament dividit en dos blocs irreconciliables, homogenis i sense capacitat ni de comunicació de
40 diàleg entre si. Catalunya, però, com sabem prou bé, els republicans va molt més enllà d'aquest retrat en blanc i negre
41 i, si és alguna cosa, en tot cas, és un mosaic de posicions diverses, matisades i plurals, molt lluny de l'ultserització que
42 prediquen els sectors més reaccionaris alineats amb l'Estat.

43

44

45 **3.3.a Reforçar la cohesió social**

46 Tot plegat ens obliga a prendre consciència dels perills que ens sotgen i, per no facilitar la feina als nostres adversaris,
47 a reforçar els elements següents:

48

- línia 1 — Reforçar els components constitutivament inclusius de la nostra oferta política. La República Catalana que volem
2 no serà en cap cas identitària en un sentit fort i serà sensible a l'hora de respectar i preservar les identitats múlti-
3 ples i els sentiments de pertinença diversos que es trobaran presents en el si de la seva ciutadania.
- 4 — Fer polítiques republicanes des de les institucions —des del Govern als ajuntaments— per tal d'afavorir el progrés
5 i la cohesió social de la seva ciutadania. I això passa per fer bones polítiques públiques en tots els camps: des
6 del benestar social, la cultura, l'urbanisme i l'ordenació del territori a l'extensió d'un sistema de salut pública per
7 a tothom, passant pel progrés econòmic, el repartiment de la riquesa i les mesures de foment de l'ocupació. I, no
8 caldria ni dir-ho, situar l'escola catalana i els nostres mitjans de comunicació públics a un nivell d'excel·lència.
- 9 — Redoblar els esforços per generar simpaties polítiques en aquelles zones del país en les quals les forces polítiques
10 i els moviments socials partidaris de la República Catalana tenen més dificultats per incidir. En aquest sentit, és de
11 cabdal importància augmentar la nostra presència a les diferents àrees metropolitanes del país.
- 12 — No perdre mai de vista que hem d'establir complicitats i punts de trobada amb sectors que, ara per ara, estan
13 encara lluny d'adherir-se al projecte de construcció d'una República Catalana però que, en graus diversos, poden
14 arribar a compartir amb nosaltres la defensa del dret a decidir, uns estàndards mínims de cultura democràtica i
15 respecte a les llibertats públiques i una lleialtat bàsica al paper de les institucions catalanes.

3.4 Viure junts els que som diferents

20 Catalunya ha viscut la major transformació demogràfica d'Europa al segle XXI passant de 6,3 a 7,5 milions d'habitants en
21 només dotze anys. És la tercera vegada que ens passa en els darrers cent anys, però aquesta vegada la diversitat ve de tot
22 el món, acollim nous catalans amb origen a cent vuitanta-tres estats diferents i que parlen més de tres-centes llengües.

24 Aquest no és un canvi conjuntural, ha vingut per quedar-se. Avui som un país més obert, amb més intercanvis, amb
25 més habilitat per relacionar-nos amb el món. Aquests canvis requereixen també un esforç d'acomodació mútua que no
26 sempre és fàcil. Hem de construir un nou nosaltres, inclusiu, on exercir la ciutadania, la corresponsabilitat, la solidaritat
27 entre les persones que comparteixen una mateixa societat, que se saben i es reconeixen membres d'un sol poble.
28 Divers, certament. Però amb voluntat de ser un sol poble. Construir aquest nou sentit de pertinença, compartit per
29 tothom, és una necessitat imprescindible per al benestar, la cohesió i l'equitat.

31 Hem entrat en una nova fase. La immigració no ha estat un fenomen passatger, sinó estructural: el 80% dels estran-
32 gers que viuen a Catalunya ho fan des de fa més de cinc anys; el 50%, més de deu anys. A les properes municipals
33 prop de 700.000 persones amb una experiència personal d'immigració tindran dret a vot i de les 700.000 que encara
34 no podran votar, s'estima que prop del 80% ho podran fer a les properes municipals.

36 Els reptes inicials del fet migratori (irregularitat, acollida, reagrupació familiar, etc.) continuen sent importants, però
37 apareix una nova agenda que cal abordar amb urgència, mitjans i decisió: com ens ho fem per viure junts els que som
38 diferents? Com erradicar la desigualtat per raó d'origen? Quins elements hem de compartir totes les persones que
39 vivim juntes, què constitueix la nostra cultura pública comuna? Quins elements constitueixen, en canvi, part del dret
40 a la diferència? Com erradicar l'odi i la discriminació? Com prevenir els extremismes violents? Com ajudar a construir
41 identitats que mantinguin una relació positiva amb les referències culturals del país d'origen i les del país d'acollida?
42 Com construir un sentit de pertinença, de compromís amb la Catalunya diversa que arribi a tothom?

44 I una pregunta central que determinarà l'èxit o el fracàs del nostre procés migratori: com evitar que la desigualtat es
45 transmeti d'una generació a la següent i, evitar així, també que les diferències s'identifiquin amb desigualtats.

línia 1

3.4.a Fer ciutadania

2 Esquerra Republicana pot i ha de liderar les respostes d'aquesta nova agenda política. És més, Catalunya pot fer una
3 proposta de país de gran utilitat per al món i, per a això, Catalunya també ha de ser independent i tenir veu al món.
4 La resposta és fer ciutadania, fer República. Fer que les persones que vivim juntes siguem tota la ciutadania, persones
5 que tenim els mateixos drets i deures, i que estem compromeses amb el bé comú.

6

7 Tenim l'oportunitat d'aprendre dels altres països que han tingut abans transformacions similars. Podem aprendre que
8 l'assimilacionisme ha perseguit un objectiu injust i contraproductiu: demanar a la gent que deixi de ser qui és, des-
9 confiar de la diferència, ha complicat absurdament la construcció de relacions positives entre identitats individuals i
10 col·lectives.

11

12 Podem aprendre que determinades pràctiques del multiculturalisme han limitat la participació en l'espai comú, i les oportu-
13 nitats, d'amples capes de la nova ciutadania i de la seva descendència. Sota un suposat respecte a la diversitat, hi havia
14 indiferència i una baixa voluntat d'inclusió, la qual cosa ha facilitat la reproducció de les desigualtats entre generacions.

15

16 Segurament, la fórmula de cohesió i diversitat a parts iguals, aplicada de manera intuïtiva per molts actors de la socie-
17 tat catalana, assenyalava un camí raonable. Promoure una cultura pública comuna (com es va acordar al Pacte Nacional
18 per a la Immigració del 2008) basada en els principis democràtics i la cultura i la llengua catalanes i, al mateix temps,
19 respectar i valorar la identitat cultural i lingüística de cadascú. Dit d'una altra manera, no demanar a ningú que deixi de
20 ser qui és, convidar a tothom que sigui també català o catalana.

21

22 L'interculturalisme ha de ser la via cap a una pertinença compartida. La diversitat cultural i lingüística no és, òbvi-
23 ament, un dret que s'expressi individualment sinó de manera col·lectiva. Ja estem veient, i anirà a més, l'aparició de
24 noves demandes d'expressions col·lectives (acceptables o no segons si són compatibles o no amb la cultura pública
25 comuna) que cal reconèixer i fer compatibles amb la construcció d'una pertinença compartida.

26

27

3.4.b Pertinença compartida

29 Des d'un present amb massa segregació, desconeixement mutu, fins i tot desconfiança mútua, desigualtat lligada
30 a raons d'origen, dolor causat per la discriminació i el racisme, la separació familiar, el risc d'aparició d'extremismes
31 violents de tot signe, volem construir la pertinença compartida, una catalanitat assumida per totes aquelles persones
32 que, a més, també definim la nostra identitat amb altres referències de tota mena. I això només es pot fer amb un ferm
33 compromís de les polítiques públiques 1) per a la inclusió, 2) per a la interacció i 3) per reconèixer i valorar la diversitat
34 de la nostra societat.

35

36 — Inclusió. Perquè volem tothom dins i ningú fora de la nostra societat. Remoure els obstacles a causa de l'origen,
37 llengua o cultura és un objectiu de les polítiques per a la inclusió junt amb les altres causes de desigualtat. La
38 situació jurídica, per exemple, és una enorme barrera que situa en l'exclusió milers de persones. Ser dona i estran-
39 gera reclou en determinats nínxols laborals que cal dignificar. Si la desigualtat de la primera generació es transmet
40 a la seva descendència o no, serà el que determinarà l'èxit o el fracàs del nostre procés migratori. I, malgrat l'enor-
41 me tasca que el govern catalanista i d'esquerres va fer en educació, val a dir que els resultats escolars continuen
42 reflectint uns nivells de desigualtat en funció de l'origen de les famílies que és del tot inacceptable. Les solucions,
43 però, són possibles, és urgent posar-s'hi.

44

44 — Interacció. Per ser un sol poble amb equitat, cal que tothom sigui capaç de participar en tots els espais públics.
45 A les escoles del barri ens hem de trobar les famílies del barri de tots els orígens. L'educació en el lleure ha de ser
46 un espai de convivència, no de segregació segons el nivell econòmic. Al consistori, al Parlament, a la plantilla de
47 la policia local, o dels Mossos d'Esquadra, a les feines qualificades, a les comissions de festes, a les celebracions, a
48 les associacions, als sindicats o al nostre partit, ens hi hem de trobar persones de tots els orígens. I mentre no ens

línia 1 hi trobem tindrem feina per davant. O ens hi posem ara, o després serà massa tard. Per això hem d'invertir més en
2 l'accés al coneixement de la llengua catalana i al seu ús.
3 — Reconeixement. Respectar i valorar la diversitat, combatre totes les ideologies de l'odi, ha de ser part de la cultura
4 pública comuna. Com més capaç sigui la nostra societat de reconèixer les aportacions de la seva ciutadania, més
5 ciutadans s'hi identificaran i se'n sentiran membres. Cal prevenir l'odi i crear les condicions perquè tothom es
6 pugui desenvolupar en la nostra societat establint-hi una relació positiva. Però també cal combatre'l quan apareix:
7 cal legislar i actuar sobre aquest aspecte de manera decidida.

8

9 Inclusió, interacció i diversitat són les condicions necessàries perquè hi hagi pertinença, perquè el conjunt de la ciuta-
10 dania faci seva la República Catalana. Aquest ha de ser el nostre objectiu, que totes les persones que vivim junts ho
11 fem com a ciutadans i ciutadanes: persones iguals en drets i en deures i compromeses amb la societat en la qual vivim.

12

13

14 **3.5 Un país socialment just**

15

16 Un dels eixos claus de l'enfortiment del moviment republicà ha de ser la lluita per una societat més justa. Això respon
17 a dues consideracions, una de principi i una altra estratègica. En primer lloc, com a republicans, considerem que les
18 persones no són lliures si són dominades per poders que no estan en posició de controlar; pocs poders poden exercir
19 aquest «control incontrolat» sobre les vides de la gent que els poders econòmics. Per això, cal que ningú no sigui tan
20 pobre com per haver-se d'agenollar, ni ningú tan ric com per poder agenollar la resta de la gent.

21

22 És des d'aquesta llibertat que les persones poden bastir un projecte de vida propi, i poden estar raonablement segurs
23 que el seu lloc a la societat dependrà del seu mèrit, i no del seu gènere, la seva pell o el seu origen geogràfic o de
24 classe. Els poders públics han de fomentar, per tant, la redistribució de la riquesa i la independència econòmica de
25 les persones; alhora, aquests poders públics han d'estar sotmesos a un control democràtic i organitzats seguint certs
26 principis (com ara la separació de poders) que assegurin que no esdevindran, ells mateixos, una eina de dominació.

27

28 Sabem, tanmateix, que la feina que els poders públics catalans poden fer per promoure la justícia social es veu cons-
29 tantment amenaçada i limitada pel règim del 78, i en general per la inestabilitat dels compromisos de l'Estat espanyol
30 amb la societat catalana i els seus governs. Això no és, naturalment, un motiu per no fer política social fins al dia que
31 Catalunya esdevingui una República independent: una cosa és advertir que sense la independència no podem aconse-
32 guir tot el que el nostre país necessita en termes de justícia social, i una altra cosa és negar que puguem aconseguir res.

33

34

35 **3.5.a La lluita contra les desigualtats**

36 Aquest és, en qualsevol cas, un dels molts motius pel qual, a Catalunya, República és sinònim d'independència. I aquesta
37 és la raó estratègica per la qual el moviment republicà té, en la promoció de la justícia social, un objectiu clau: les succes-
38 sives conteses electorals mostren com l'independentisme és particularment dèbil entre els estrats més rics i més pobres
39 de la nostra societat. Això constitueix una invitació a considerar les grans desigualtats com una amenaça estructural per
40 a l'èxit del moviment independentista. En la mesura en què la nostra societat sigui més justa i igualitària, més gent se
41 sentirà interpel·lada per un projecte de país basat en la vella divisa republicana: llibertat, igualtat, fraternitat.

42

43

44

45 **3.6 Despollar el règim del 78**

46

47 La deriva autoritària de l'Estat espanyol en relació amb Catalunya no és un fenomen puntual sinó que es pot mantenir —i
48 fins i tot incrementar— a curt i mitjà termini mentre no es donin les condicions per posar damunt la taula una via de solu-

línia 1 ció política a les demandes democràtiques de les forces partidàries de la República Catalana. Això exigeix un esforç polític,
2 jurídic i organitzatiu per coordinar la solidaritat amb les persones afectades per la repressió que, per tal de dur-se a terme
3 amb la màxima eficàcia, passarà per reforçar al màxim les iniciatives unitàries, no partidistes i d'àmplia base ciutadana.
4

5

6

3.6.a Denúncia de la repressió

7

8 El nostre procés d'autodeterminació ha deixat al descobert la continuïtat de l'esperit franquista en el règim resultat
9 de la transició realitzada després de la mort del dictador. El Govern espanyol tritura la independència judicial i força
10 la maquinària dels aparells de l'Estat per tal de castigar les forces polítiques i els moviments ciutadans partidaris de la
11 República Catalana.

12

13 L'Estat en fase repressiva funciona com una piconadora i el camp del republicanisme sobiranista, en fase de certa
14 recomposició estratègica, té l'obligació de redreçar-se per respondre a l'embat de la manera que correspon: situant
15 la solidaritat davant la repressió com la primera línia del combat per la democràcia. Des d'aquesta perspectiva, caldrà
16 tenir en compte els elements següents:

17

- 18 — Cal afavorir que les campanyes antirepressives que es puguin dur a terme en els propers temps contribueixin a
19 ampliar les complicitats i els espais de diàleg amb sectors de tradició democràtica i catalanista que, tot i man-
20 tenir-se distants, o que fins i tot s'oposen a l'estratègia que s'ha seguit per avançar cap a la República Catalana,
21 comparteixen amb nosaltres el rebuig al creixent autoritarisme de l'Estat i la preocupació pel retrocés de les
22 llibertats individuals i col·lectives a Catalunya.
- 23 — Cal portar la denúncia de la situació de repressió i vulneració de drets que vivim fora de Catalunya: a la resta de
24 l'Estat —on, malgrat les dificultats, hi ha sectors que s'hi oposen tot i que sovint visquin condemnats a l'ostracis-
25 me mediàtic— i també a Europa. En el cas europeu caldrà combinar una estratègia política per arribar als governs,
26 els parlaments i les opinions públiques dels diferents estats, amb una altra de caràcter més jurídic. I és que hi ha
27 símptomes prou evidents que el relat que ven l'Estat en relació amb el que ha succeït a Catalunya no resisteix
28 l'escrutini de les diferents justícies estatals que s'hi han hagut de pronunciar fins ara i que, quan arribi el moment,
29 difícilment superarà el llistó del Tribunal Europeu de Drets Humans.
30

31

3.6.b Acció solidària amb les persones preses i exiliades polítiques

32

33 Més enllà del factor humà i afectiu, aquesta solidaritat amb els presos i exiliats polítics i amb totes les persones afec-
34 tades en major o menor mesura per la repressió de l'Estat és una tasca fonamentalment política que cal enfocar, en
35 aquest sentit, de manera política.

36

37 Si la causa penal contra l'independentisme és general, també ho ha de ser la nostra resposta. Davant els jutges hi ha
38 d'haver una defensa al màxim de coordinada possible que permeti fer una bona lectura política del sentit dels esdeve-
39 niments que es jutgen. Cal proporcionar arguments clars a la ciutadania que animin la seva capacitat de mobilització
40 i que, alhora, reforcin els encausats en saber-se part d'un nosaltres que camina en la mateixa direcció. No necessitem
41 herois icònics ni accions individuals de sacrifici exemplar; necessitem la certesa que contra la repressió anem plegats
42 per vèncer-la i que la millor fórmula per no tenir presos és fer insostenible per a l'Estat el fet de tenir-los. És per tot
43 això que cal:

44

- 45 — Potenciar el paper referencial de les persones preses i exiliades, la majoria de les quals tenen un gran bagatge
46 polític i una sobrada legitimitat per adreçar-se a l'opinió pública amb veu pròpia.

47

48 És evident que aquests objectius només seran possibles a partir de la màxima unitat democràtica davant els drets
fonamentals que estan sent conculcats sistemàticament per l'ofensiva politicojudicial de l'Estat.

línia 1

3.7 Reemprendre l'acció exterior

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

La Unió Europea es troba en un moment crític per la seva manca de valentia per fer front als grans reptes actuals. No ha sabut evolucionar per consolidar un projecte que tenia expectatives de superar els seus objectius primaris de portar la pau després de la tràgica Segona Guerra Mundial. L'avenç cap a una integració econòmica que, sens dubte, ha portat un benestar econòmic inèdit a una gran part dels habitants del continent, entre ells els catalans i les catalanes, va crear il·lusions de construir l'Europa dels pobles i l'Europa social. Però en aquesta direcció no s'avança per interessos dels estats i de poders fàctics que veuen els seus privilegis en perill.

Ens trobem davant l'hora de la veritat i com a protagonistes del projecte europeu volem reaccionar. De fet, els darrers anys s'han fet passos cap a una direcció que no ens agrada, i per aquest motiu, hem vist créixer l'antieuropisme en molts països. Creiem però que fora del projecte europeu les incerteses són encara més grans, i l'aïllacionisme no és una alternativa per a nacions petites com la nostra en un món, ja inevitablement globalitzat. Volem seguir contribuint per avançar cap a una integració d'un espai europeu que permeti unes institucions plenament democràtiques i representatives de les aspiracions de la ciutadania. Volem que la Unió Europea sigui el garant dels drets civils de tota la ciutadania, en especial, en aquests moments que ens afecta plenament, i que veiem que els estats membres han renunciat a aquest paper. Hem de continuar sent capdavanters en la promoció i defensa dels drets humans que s'han de practicar i no predicar. Hem de donar resposta a la crisi dels refugiats i de les migracions que no s'aturaran, per poder superar la pèssima gestió que els darrers anys estem presenciant. No ens volem sentir impotents, volem assumir la responsabilitat que ens pertoca de les seves causes, i contribuir solidàriament a la resolució de les seves conseqüències.

21

22

23

3.7.a Vocació europea del projecte republicà

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

El projecte republicà és un projecte que sempre ha treballat per contribuir a l'Europa que volem, l'Europa que aprofundeix en la democràcia i el progrés per construir una societat més justa, més pròspera, més solidària, i més respectuosa en la diversitat. El projecte republicà, és un projecte modern que treballa per una societat oberta i integrada en el continent europeu, on tenim uns estrets lligams que volem aprofundir. El projecte republicà vol deixar enrere un projecte monàrquic que només està satisfet amb Europa quan aquest fet li reporta beneficis, i fins i tot, li soluciona problemes que no podria superar de cap altra manera. En canvi, aquest projecte que deixem enrere no té voluntat real de contribuir a l'Europa que volem. Nosaltres volem participar activament de la construcció d'Europa, i la manera més coherent de fer-ho és començar pel nostre propi país, sinó com assolim l'Europa que volem? Per tots aquests motius, el nostre projecte no és també europeista, sinó que som part de l'essència del projecte europeu.

33

34

35

3.7.b La veu catalana al món

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

Necessitem veu pròpia per projectar-nos a la Unió Europea i al món. Ningú mai podrà representar-nos tan bé com nosaltres mateixos. Sovint, ens veiem obligats a explicar aspectes desconeguts de la realitat catalana. Són el fruit de la insuficient veu pròpia que hem tingut, i actualment hem de combatre veus molt poderoses que volen transmetre una imatge de Catalunya allunyada de la realitat, volgudament esbiaixada, tergiversada i negativa. De fet, l'experiència ens demostra constantment que quan ens podem projectar al món sense intermediaris, els nostres interlocutors s'adonen que la seva concepció prèvia era una altra. És absolutament fonamental, tenir una veu pròpia al món i prou potent perquè ens escoltin, ens comprenguin i, llavors, respectin el projecte republicà.

Volem potenciar els instruments d'acció exterior del Govern en els àmbits econòmic, empresarial, cultural, de cooperació al desenvolupament, etc., i recuperar les institucions d'acció exterior que el 155 ha clausurat il·legítimament i antidemocràticament. Hem de reforçar els llaços amb la diàspora catalana al món, aprofitar l'altaveu de les persones exiliades polítiques i promoure la contribució de la societat catalana en la lluita per superar els grans reptes globals del nostre temps com a societat compromesa, solidària i responsable. Si no, serem invisibles a la resta del món.